

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4902/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Милутиновић, адвокат из ..., против тужене "ББ банке" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Ива Јакшић, адвокат из ..., ради утврђења исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 647/19 од 31.07.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Сомбору Гж 647/19 од 31.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1327/18 од 20.02.2019. године, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање од 04.01.2018. године, те је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара са законском затезном каматом, како је изреком наведено, као и да на име трошкова парничног поступка тужиоцу исплати износ од 48.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 647/19 од 31.07.2019. године, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 42.400,00 динара до износа од 48.400,00 динара, са законском затезном каматом на ту разлику од извршности до исплате, док је у преосталом делу у односу на одлуку о главној ствари, првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с

тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14, 78/18), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана одлука у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права. Разлози на којима су, у конкретном случају, засноване одлуке нижестепених судова у складу су са важећим тумачењем права и правним ставом ревизијског суда у примени наведених законских одредби, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права.

Наиме, према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у фиксном износу, процентуалном износу, или комбинацијом тих метода и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 14.08.2018. године, тужилац је тражио исплату новчаног износа од укупно 20.000,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена. Правно дејство наведене посебне процесне норме искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначења, између осталог, трошкова спора, као у конкретном случају, у смислу новелираног члана 403. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**